1908.AGB.1948

LUSTRUMKRANT

Uitgegeven door de A. G. B.

ter gelegenheid van haar 8ste lustrum

13 - 14 MEI 1948

Redactie: C. R. BOON, F. A. VALK

Bandomslag: J. MARTENS

Illustraties: TH. WIERINGA

L. S.

Gezien de opdracht, die de samenstellers van de lustrumkrant van het A.G.B.-bestuur kregen, om een bloemlezing samen te stellen van feiten, welke belangrijk genoemd kunnen worden in een 40-jarig jubileum der schoolbond, zagen zij zich voor de moeilijke taak geplaatst een getrouwe boekstaving der gebeurtenissen in een leesbare en genietbare vorm te gieten. Hierbij heeft de redactie nu de volgende werkwijze gevolgd:
De A.G.B.-sfeer in vroegere tijden — een herdenking van de oprichting en andere gebeurtenissen in het A.G.B.-leven — de strekking van het feest — en nog vele andere punten moesten worden weergegeven.
Zo bleek het ophalen en weergeven van 40 jaar A.G.B.-werk de voornaamste inhoud van dit herdenkingsblad te worden.
Om de sfeer van deze herinneringen zo veel mogelijk te bewaren en in deze krant vast te leggen, hebben wij oorspronkelijk het plan gehad van elk lustrumtijdvak één reünist enige regels te laten schrijven. Helaas is dit niet geheel gelukt, daar velen door drukke werkzaamheden of andere redenen verhinderd waren een dergelijke bijdrage te leveren. Toch hopen wij, dat de wel-ingekomen stukken enigszins een volledig en overzichtelijk beeld van de evolutie van het A.G.B.-leven in de laatste 4 decenniën geven.
Verder hebben wij onze krasse claviger Janssen, als belichaming van oude herinneringen, enige vragen gesteld, welke elders weergegeven worden. Tenslotte completeren een programma der festiviteiten en een lege bladzijde voor eventuele handtekeningen van uw oude vrienden en opmerkingen van uw eigen hand, de inhoud van deze krant.
Wij eindigen met de hoop uit te spreken, dat u, deze krant nog eens tevoorschijn halend om de illustraties te bekijken en de bijdragen en het programma na te lezen, u vermijden moogt in zoete herinneringen, ofwel aan uw vergane gymnasiumjaren, of aan de feestelijke viering van het 8ste lustrum in 1948.
Dan is ons doel bereikt!

DE REDACTIE.

Arnhem, 5 April 1948.

Nu is het de hoogste tijd. Vanmiddag, bij het uitgaan van de school, ben ik gefotografeerd. Toen ik zachtjes protesteerde — men had mij niet eens de tijd gelaten een vriendelijk gezicht te zetten — kreeg ik te horen: „Ik heb opdracht van de lustrum-commissie". Gezag tegenover gezag! Ik zweeg schuldbewust, want ik bedacht mij, dat ik dit machtige lichaam dagenlang had getrotseerd door het mijn artikel voor de lustrumkrant te onthouden.

Ik ga het nu onmiddellijk schrijven; dan krijg ik weer recht van spreken. Maar eerst moet mij een gedachte van het hart, die bij mij opkwam, terwijl ik poseerde. Wat heeft de schooljeugd het tegenwoordig gemakkelijk! Als wij onze leraren of de rector hadden willen fotograferen, wat een arglist hadden wij dan niet moeten te baat nemen! Nu gaat dit zo maar — voor de deur van de school. Ja, ik heb zelfs horen fluisteren, dat het ook onder de les gebeurt, met medeweten van het slachtoffer. En een ander ding. In mijn zondige jeugd waren de leerlingen gedwongen herrie te „trappen", zoals dat heette. Je kon het nu eenmaal niet vijf à zes uren zonder een verzetje stellen en als de leraar in deze tekort schoot, tja, dan moesten de leerlingen wel — zeer tegen hun zin — voor vermaak zorgen. Nu de leraren zelf „druktemakers" zijn, zijn de leerlingen van deze ondankbare en tijdrovende taak ontslagen en kunnen zij zich geheel aan hun werk wijden.

En tenslotte. Vroeger mochten onze leermeesters het ons al gemakkelijk maken, geestelijk tegen hen op te zien: hun lichamelijke prestaties vermochten ons maar zelden in verrukking te brengen. Hoe plezierig moet het zijn voor de tegenwoordige jeugd ook in lichamelijk opzicht in ons hun meerderen te mogen erkennen, sinds zij jaar in, jaar uit op het voetbalveld de knie moeten buigen!

Dergelijke gedachten speelden mij door het hoofd, toen ik vanmiddag moeizaam mijn fietsje de bult optrapte. En ik kon daarbij niet nalaten het feit te zegenen, dat een rector niet langer, zoals dat in mijn prille jeugd gebruikelijk was, gedwongen is door het dragen van een pandjesjas zijn indrukwekkendheid te verhogen. Trouwens hierdoor hebben wij ook onze leerlingen het leven weer gemakkelijker gemaakt. Sinds wij de uiterlijke kentekenen van onze staat hebben afgelegd, zijn zij ontslagen van de verplichting, zich in de zesde klas met bolhoed, sigaar, wandelstok en hoge boord te tooien.

Maar — ik moet de lustrumkrant inleiden en deze min of meer paedagogische gedachten hebben daarop slechts zijdelings betrekking. Het dreigend beeld van de Commissaris rijst weer voor mij op. De Commissie! U kunt er zich geen voorstelling van maken, lezer-reunist, hoe een indrukwekkende instelling een commissie is op onze school. En welk een glans van edele waardigheid er afstraalt van het gelaat, de houding, het handgebaar van een commissaris. Wij zijn nog maar nauwelijks vergeten, hoe de Gota-commissarissen gangen en lokalen vulden met hun belangrijkheid en reeds stelt een nieuwe commissie ons leraren door hun natuurlijk gezag in de schaduw. Laat ik mij dus haasten mijn Herodoteïsche breedsprakigheid prijs te geven en op gepaste wijze aan het commissariaal verzoek te voldoen.

Acht lustra vormen maar een kort tijdvak in de eeuwenoude geschiedenis van onze school. In verhouding echter tot de korte duur van een rectoraat vormen zij een lange reeks van jaren. Drie rectoren hebben

vóór mij de A.G.B. zien opgroeien; als vierde in de reeks, met slechts zeven Arnhemse dienstjaren, past het mij niet op dit achtste lustrum op de voorgrond te treden. Toch geven mij deze zeven jaren van samenwerking wel énig recht van spreken. Ik gebruik het woord „samenwerking" en mag dit, geloof ik, ook wel doen. Samenwerking tussen ouderen en jongeren is wel eens moeilijk, vooral als de oudere de „baas" is. Dan moet hij oppassen, dat hij niet ook inderdaad de baas gaat spelen; aan de andere kant moeten de jongeren zich er voor hoeden a priori elke raad als dwang te voelen.
Ik geloof wel, dat wij er in geslaagd zijn tot de best denkbare samenwerking te komen. A.G.B. en school zijn één. Tijdens de oorlog, toen de schoolvereniging, om niet te worden „geregistreerd", in naam werd opgeheven, had ik de eer haar stroman te mogen zijn. Wat het clandestiene bestuur heimelijk organiseerde, ging in naam uit van mij. Dit bracht met zich mee, dat er geen leden en niet-leden waren: de schoolbijeenkomsten waren voor allen toegankelijk .Na de oorlog is dit laatste practisch zo gebleven; wanneer een leerling geen lid is, kan dit slechts op een misverstand berusten. Een even verheugend verschijnsel is de verhouding tussen de A.G.B. en de leraren; zij staan niet naast of tegenover de Bond, maar leven met haar mee. Wanneer wij ergens komen, hebben wij het prettige gevoel, dat wij welkom zijn en dat wij niet worden beschouwd als dwarskijkers, die de goede stemming bederven.
Dames en Heren commissarissen en bestuurderen van de A.G.B.! Ik heb dikwijls gelegenheid gehad trots op jullie te zijn: bij de toneelvoorstellingen van de laatste jaren, bij het vlotte verloop van de beide Gota's etc. Ik heb ook reden om jullie dankbaar te zijn. Jullie helpt mij bij het moeilijkste van mijn werk: er voor te zorgen, dat de geest op onze school goed is. Ik ben niet zo naïef te menen, dat een school een lustoord is. Ik weet, dat er drie soorten leerlingen zijn: zij, die in hun school een volmaakt overbodig kwaad zien, zij, die het nut van hun school wel erkennen, maar het school-gaan een matig genoegen vinden en zij, die in het school-gaan hun hoogste vreugde vinden. De laatste groep is maar klein en daar is iets niet mee in orde; de eerste groep hoort niet bij ons thuis. Het standpunt van de tweede groep lijkt mij normaal en wordt misschien ook wel door een enkele leraar gedeeld. Wat ligt dus meer voor de hand, dan dat wij er gemeenschappelijk voor zorgen, dat onze schooltijd zo aangenaam mogelijk verloopt? Al was het alleen maar, omdat dan de vele wijsheid, die wij samen pogen te verwerken, gemakkelijker naar binnen glijdt.
Al is het eten nog zo goed en voedzaam, de saus moet het smakelijk maken. Het bereiden van een werkelijk goede saus is een van de moeilijkste culinaire opgaven. Ik meen dan ook dit inleidend woord niet beter te kunnen eindigen dan met de wens, dat het leerlingen en leraren moge gelukken het zeer speciale aroma van onze „sauce maison" te bewaren, ja, zo mogelijk, nog te verbeteren.

RECTOR.

„GLORIAMUR VOCARI NOS CIVES GYMNASII". DEZE woorden gebruikte ik in een openingswoord ter gelegenheid van de Gota 1948. De volgende dag maakte een praeses uit een andere plaats me er op attent, dat ik hierbij iets vergeten had. Namelijk dat ik veel meer reden had trots te zijn op het feit, dat ik A.G.B.-er was.

En nu, nu het mijn plicht is, enkele woorden te schrijven bij het verschijnen van de lustrumkrant, komen deze woorden mij weer in de herinnering.

Veertig jaren is het geleden, dat de A.G.B. werd opgericht. Veel is er veranderd in die tijd. De mensen van nu kunnen dit lezen in de artikels in deze krant, de mensen van toen kunnen zich met eigen ogen overtuigen. Maar meer nog is hetzelfde gebleven. Veertig jaar lang is er een bestuur geweest, dat met vele moeilijkheden te kampen had. Veertig jaar lang heeft een praeses vergaderingen geleid. Veertig jaar lang heeft een ab-actis notulen gemaakt. Veertig jaar lang zijn er leden geweest. En deze leden hebben altijd hetzelfde doel nagestreefd: hun gymnasiumtijd zo prettig mogelijk te maken. En allen hebben zij meegeholpen om de A.G.B. te maken tot wat zij nu is. Veertig jaar lang zijn de bijeenkomsten besloten met het „vivat, crescat, floreat". En deze wens is in vervulling gegaan!

Nu, ter gelegenheid van het achtste lustrum, zijn de leden van veertig jaren bij elkaar gekomen, om de oprichting van hun bond te herdenken. Vele verhalen zullen er verteld worden, vele herinneringen zullen er worden opgehaald. En dan zal blijken, dat er in veertig jaren veel veranderd is.

Maar één ding is gebleven. En dat is de A.G.B.! De A.G.B. is en zal blijven zolang er A.G.B.-ers zullen zijn. En zolang ook zal zij groeien en zullen er vele dingen veranderen.

Wanneer wij nu tezamen het achtste lustrum vieren, laat dan één gedachte ons bezielen:

„Wij zijn er trots op A.G.B.-er te zijn".

En laat deze gedachte voor hen, die na ons komen, de drijfkracht zijn, om op dezelfde weg voort te gaan.

„Vivat, crescat, floreat, cara nostra foedus".

J. BULTHUIS,
h.t. praeses.

GELUKWENS

Bij het achtste lustrum van Uw vereniging wil ik gaarne namens het Gemeentebestuur getuigen van onze belangstelling. Een school is iets meer dan een gebouw met leermiddelen en leerkrachten, een goede school is een centrum. Middelpunt voor de schoolgemeenschap waarvan Uw vereniging de zo gelukkige uitdrukking is. In, naast en buiten de school demonstreert U elke dag de waarde van dit werk. Verenigingsleven is onderlinge opvoeding tot al die eigenschappen, die zo nodig zijn om goede staatsburgers te vormen. En onze samenleving van heden heeft meer dan ooit behoefte aan goede staatsburgers. Gij, die krachtens Uw opleiding in de gemeenschap van morgen een grote leidende, dus dienende taak zult kunnen hebben, Gij kunt niet buiten Uw heerlijke vrije schoolorganisatie. De vreugde, die Gij daar samen vindt, het werk dat er samen gedaan wordt, het vormt Uw karakter en het sterkt Uw geest. Moge de vaste band tussen scholieren onderling en tussen scholieren, leraren en school een goede blijven tot in lengte van jaren.

De Wethouder van Onderwijs.
(w.g.) J. BRONKHORST.

OF IK EEN STUKJE WIL SCHRIJVEN VOOR DE LUSTRUM-KRANT VAN DE A.G.B.

Dat is de vraag die voor me ligt. Nee zeggen is moeilijk, maar ja zeggen eveneens. Nee zeggen kan ik eigenlijk niet. Daarvoor zit de A.G.B. me nog te hoog. Ja zeggen valt niet mee, omdat de vraag in de tweede plaats luidt of ik iets wil schrijven over het school- en verenigingsleven uit de oude tijd.
En nu meen ik dat je dat alleen maar kunt doen tegen de achtergrond van het school- en verenigingsleven van nu.
Ik moest met tegenstellingen kunnen werken om dit artikeltje smakelijk te maken, maar dat kan ik niet, want ik ben van het leven op het Arnhemse Gym niet op de hoogte.

Maar goed: ik probeer het toch maar. Daar gaat-ie dan!

Eerst het verenigingsleven.

Ik ben zelf vanaf m'n prille jeugd een verenigingsman geweest. Op de Mulo richtten we al een club op met de weidse naam T.O.P. — Tot ons plezier! — Toch was het daar niet allemaal lol alleen. We gaven — precies als later de A.G.B. — serieuze uitvoeringen in de Buitensoos, Bovenover, voerden „de Schelmenstreken" van Scapin op en „De Student thuis" van Van Eeden. En toen de A.G.B. allang bestond bleef T.O.P. draaien.
Van de A.G.B. was ik de eerste Ab-Actis. Van T.O.P. van het begin tot het einde, dat in mijn studententijd viel, de secretaris. Nu was T.O.P. een reuze leuke club met een sterke onderlinge vriendenband. Toen ik vanaf de Mulo in de derde klas van het Arnhemse Gym (± 1906 red.) kwam duurde het niet lang, of ik had enkele lui overgehaald om ook lid van T.O.P. te worden. Een Gymnasiastenclub is dat echter nooit geworden. Inzonderheid moesten we er niets van hebben dat er meisjes in zouden komen. We wilden als jongens onder elkaar blijven. En toen er later toch meisjes in kwamen, zeiden de vrouwenhaters: Zie je wel! We waren toen inderdaad binnen twee jaar op de fles. En ze zwoeren bij hoog en laag dat dit propter was en niet post.
Intussen was echter de A.G.B. opgericht. Ik heb van stonde af aan meegedaan, omdat het me eenvoudig onmogelijk was met lui in één klas te zitten of op eenzelfde Gym te gaan en dan nooit nauwer contact met ze te hebben. Ik denk, dat toen al erg de dominee in me zat. Want een van de mooie dingen van de Kerk is toch het oefenen van het gemeenschapsleven. Daar is zelfs een van de twaalf geloofsartikelen aan gewijd.
En we **hebben** het fijn gehad in de A.G.B.
De band werd spoedig heel sterk. Ik was persoonlijk zeer bevriend met de Voorzitter H. P. C. M. de Witt Wynen, die eigenlijk dit stukje had moeten schrijven, maar helaas overleed hij een goed half jaar geleden in Gouda, waar hij een advocatenpractijk had en Wethouder was. Dat hij er niet meer is, is voor mij een hele hap uit het plezier van het Lustrumfeest, dat ik intussen toch hoop mee te maken.
Nu dan: Sinds de A.G.B. bestond **wèrkten** we niet alleen samen — dat

moet niet eerst in je studententijd, maar moet ook op het Gym al mogelijk zijn — maar was het vooral onze A.G.B. die ons verbond. De programma's van de ledensamenkomsten moesten toch maar gevuld en al gauw de jaarfeesten verzorgd worden.
Er was toen nog geen sprake van dat je de Rector of een leraar eens kon vragen om op je vergadering te verschijnen en er wat te praten. We moesten alles zelf doen.
Rector en leraren, met wie we overigens best op konden schieten, stonden wat sceptisch, of liever gezegd meesmuilend, of op het nippertje af, afwerend tegenover dit nieuwe gedoe.
Meesmuilend: Wat wilden die kinderen toch? Grote mensen na-aperij! Een zeepbelletje, dat met een paar weken uiteen zou spatten. Of critisch-afwerend: Dat kon nooit goed gaan àls het wat werd. Dat zou alleen maar het revolutionnaire sentiment, dat er nu eenmaal in leerlingen van iedere school dreigt te zitten, versterken. Maar spoedig ontdekten de Heren dat het „ut crescat floreat" geen vrome wens bleef. Die A.G.B. bloeide inderdaad. Bijna ieder die op het Gym was werd er lid van, en van enig revolutionnair sentiment werd niet bemerkt, zodat we werkelijk gedurende mijn gymnasiumtijd nog zover gekomen zijn, dat een doodenkele leraar onze jaarfeesten bijwoonde, waaronder de Rector. Maar verder kwamen we dan ook niet.
We hadden het fijn, ook al moesten we het nog zonder het meeleven van het lerarencorps doen, en de vriendschap die er groeide was echt en hecht.
Och, na het Gym verlies je elkaar uit het oog en toch blijft er iets van de oude A.G.B.-verbondenheid zitten. En plotseling schiet ze soms uit de hoek. Ik heb hier in Den Haag een heel moeilijke tijd in m'n leven gehad. Dat kan zo gebeuren. Daar kom ik uit de kerk, midden tussen andere kerkgangers — ik had zelf geen dienst gehad — en daar spreekt iemand me aan. „Zeg, ken je me nog. Ik ben Gerard v. d. D., nou weet je het misschien nog wel: Van de A.G.B.",
„Jij was toen Ab-Actis en ik maar zo'n doodgewoon lid. Maar mag ik je eens even aan mijn vrouw voorstellen. We weten dat je alleen bent en we zouden het erg prettig vinden als je heel veel bij ons kwam."
Ik heb hem toen eens aangekeken en gezegd: Natuurlijk, nou zie ik het, maar je had toen zo'n blonde kuif. En nu.....
Ja, ook dàt gaat zo.
Toen ben ik er diezelfde avond naar toe gegaan en ik heb buiten bij ze gelogeerd. Zie, dat is de A.G.B.!!
Zo moet het ook in de toekomst zijn. Er moeten banden gelegd worden voor het leven.
En nu nog iets over de school.
Ja, wat moet ik daarvan vertellen? De klassen waren genoegelijk klein. Wij zaten met z'n negenen. Eén meisje! Dat werd behoorlijk verwend. Dat vind ik tenminste. Misschien is ze het niet met me eens. Dan moet ze me het straks maar vertellen, want ze komt ook op het feest. Wat zullen we elkaar toch allemaal raar staan aan te kijken! Ben jij Elly? En ben jij Wormgoor? En ben jij Bertha? Enz.
Maar ik had het over school! Of we zoet waren En of er een goede verhouding bestond tussen leraren en leerlingen?
Uit wat ik boven verteld heb, blijkt wel dat de afstand behoorlijk groot was. Maar er waren leraren die probeerden die te overbruggen. Eens

kregen we een nieuwe Mof. Of hoort deze oneerbiedige benaming in deze krant niet thuis? Nu, het staat er en ik neem het niet terug. Die had gehoord, dat het in onze klas een teugelloze bende was. Bij een enkele leraar leek het daar inderdaad een klein beetje op. En wat heeft-ie ons toen onder de plak genomen! Bulderend kwam hij binnen. Bulderend viel hij uit als er bij een van ons zich ook maar een lachspier van het gezicht vertrok. We zaten er gruwelijk onder en vonden het helemaal niet leuk. Een ellendige vent!
Maar daar gaat na een week of zes de deur van de klas open en daar komt concierge Nieuwenhuizen met een geweldige mand kersen binnen.

Wij snapten er helemaal niets van, wat dat nu moest. Maar de Mof — daar heb je dat ellendige woord alweer — ging op de tafel zitten, zijn voeten op een van de voorste banken, de mand op zijn knieën en zei: „Kom nu maar hier jongens. Jullie weet nu hoe het kan. Vanaf vandaag zal ik jullie laten zien dat het ook anders kan. We sluiten vrede en we beginnen met samen kersen te eten." Nou, die had voorgoed ons hart gewonnen. Of daar had je onze Conrector of ook de Rector zelf, bij wie nooit grapjes werden verkocht, eenvoudig omdat we zo'n diep respect voor hen hadden. *)
Die Conrector, die in grote bewogenheid hele stukken uit de Ilias of de Odyssee reciteerde en dan pal daar over heen een van de Psalmen! We vonden het misschien wat gek, maar waren tegelijk toch ook zeer onder de indruk. Is dit genoeg over de school? Ik zou nog wel verder kunnen babbelen, maar ik meen dat ik mijn ruimte verbruikt heb.
Kort samengevat: het was goed op ons oude Gym. We bewaren aan de school zelf, aan Rector en leraren, niet het minst aan de A.G.B., en dan ook nog aan de tompoucen, die we in het vrije kwartier kochten bij Hagenbeek op de hoek van het Land van de Markt, de allerprettigste herinneringen. O, die zalige tompoucen à vijf cent het stuk!
Waren die dan toch nog het beste van alles?
Vergeten kan ik ze in ieder geval niet.
Met heilwensen voor de A.G.B.

A. J. WORMGOOR.

*) Niets veranderd! red.

WANNEER IK TRACHT TE VOLDOEN AAN HET VERZOEK van de redactie van lustrumkrant om een stukje te schrijven over mijn gymnasiumtijd, d.w.z. de jaren 1909—1915, dan komen successievelijk herinneringen naar voren van velerlei aard, zovele dat het moeilijk is daarvan in kort bestek een geheel te maken, dat beantwoordt aan de bedoeling.

Die herinneringen, wanneer ik ze vergelijk met de tegenwoordige toestanden, zoals ik dat enigszins kan doen als vader van kinderen, die nu het gymnasium doorlopen, resp. hebben doorlopen, betreffen zowel A.G.B. als school. Misschien is het verschil tussen toen en nu nog sprekender wat betreft school en bijkomstige omstandigheden dan wat betreft de A.G.B., maar waar het hier een lustrum van de A.G.B. betreft, wil ik toch daarmee beginnen.

Ik heb me nu pas weer gerealiseerd, dat toenmaals de A.G.B. nog maar zo korte tijd bestond. Toen ik, zoals dat gebruikelijk was, in de derde of vierde klasse lid werd (voorzover ik mij herinner, bestond er geen splitsing in seniores en juniores), kreeg ik de indruk van een reeds lang bestaande organisatie, die zeker ouder leek dan vier jaar. Maar een organisatie, die lang niet die bloei en levenskracht vertoonde als tegenwoordig het geval is. Men was blijkbaar het enthousiasme van de oprichtingsjaren al te boven, het was zo, dat ouderen, die een vrij krachtige stimulans tot het verenigingsleven hadden gegeven, geleidelijk aan door hun eindexamen vertrokken en dat geen adaequate opvolgers beschikbaar waren. Wat mij nu vooral opvalt is, dat er vrijwel geen contact met het corps van leraren bestond. Een hoogst enkele keer kwam er eens een leraar op de samenkomsten, maar over het algemeen ging de A.G.B. volkomen zijn eigen gang. Men was zelfs zo ingesteld daarop, dat toen in 1913 de nieuwe rector Hooykaas, van wie een krachtige vernieuwing en verjonging van het gehele gymnasium en alles wat daarmee samenhing uitging, liet weten, dat hij met de jaarlijkse fietstocht van de A.G.B. zou meegaan — eens per jaar geschiedde dat toen en er was geen sprake van dat het gymnasium als zodanig zoiets organiseerde — zoals hij dat op zijn vorige gymnasium gewend was geweest, bijna iedereen die zich had opgegeven, zich van de deelnemerslijst liet schrappen. Het gevolg was, dat waar anders er dertig of veertig deelnemers waren, nu de rector met slechts twee leerlingen de tocht maakte. Het bestuur had gemeend toch te moeten meegaan, maar toevalligerwijze waren enige bestuursleden door ziekte of andere werkelijk geldige redenen verhinderd en zo was ik het enige bestuurslid die met een huisgenoot van de rector, die zich natuurlijk ook niet kon onttrekken, deze particuliere en, laat ik er direct bij zeggen, allergezelligste fietstocht met de rector maakte. Een ander dan Hooykaas zou niet gegaan zijn, maar hij zei „les absents ont tort" en zij zullen er wel aan wennen, dat rector en leerlingen één geheel vormen". Welnu, zij zijn er aan gewend en latere prestaties op allerlei gebied, waarvan de opvoeringen in het Grieks van „Oedipus Rex" en „Antigone" wel de hoogtepunten zijn geweest, hebben getoond wat deze rector met zijn leerlingen wist te doen en hoe hij ze wist te bezielen. Een geheel andere geest kwam met hem in de

toen wel zeer saaie school, waarin de later onder hem en zijn opvolgers ontstane en gehandhaafde speciale sfeer van het Arnhemse gymnasium totaal ontbrak. Hij zorgde voor de aankleding in modern-klassieke geest, als ik deze contradictio in terminis mag gebruiken, met mooie platen, foto's, spreuken enz., zodat men bijna de oude, lelijke, uitgewoonde behuizing vergat. In betrekkelijk korte tijd werd het gymnasium als het ware verjongd.
Om op de A.G.B. terug te komen, die fietstocht was niet het enige wat er van de A.G.B. uitging. Er werd 's Zaterdagsavonds getennist, eens in het jaar waren er vergaderingen met voordrachten, declamaties enz. Ik heb echter de indruk, wanneer ik van de tegenwoordige gebeurtenissen op dit gebied hoor, dat men toen te veel zich zelf wilde zijn en veel te weinig de leraren om raad en steun vroeg, met het gevolg, dat het geheel eigenlijk een niet altijd zeer geslaagde naäperij van een studentendebatingclub of iets dergelijks was. Het gevolg was, dat velen de A.G.B.-bijeenkomsten niet bijwoonden en dat slechts op het jaarlijkse bal vrijwel allen — want bijna iedereen was wel lid — acte de présence gaven. Meestal was het dan zo, dat op het bal juist diegenen domineerden, die niet op de vergaderingen verschenen, overigens ook weer op hun manier een poging doende om studenten na te bootsen door in smoking te verschijnen, iets wat als ik goed zie, tegenwoordig niet meer gebeurt en mijns inziens terecht.
Wanneer ik de A.G.B. van nu en van toen vergelijk, dan heb ik de indruk, dat nu de A.G.B. meer één geheel vormt van alle gymnasiasten en dat de bijeenkomsten, prestaties en opvoeringen gezonder en evenwichtiger aandoen, misschien juist omdat het contact met de leraren veel groter is.

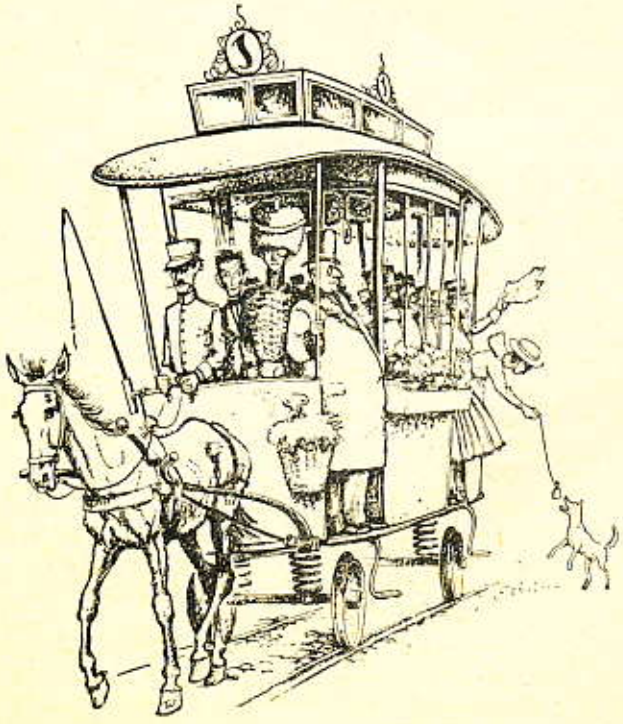

Ik vrees, dat ik eenmaal schrijvende, bezig ben de mij toegeschatte ruimte reeds te overschrijden. Daarom in het kort nog enkele opmerkingen. Weten de tegenwoordige leerlingen wel, dat wij in 1909 met de paardentram naar school gingen, willen zij mij geloven als ik vertel, dat wij wanneer wij uit de klas verwijderd werden — dat gebeurde toen naar ik meen veel meer dan nu — niet naar de rector gingen, maar gingen wandelen op Sonsbeek; weten zij, dat je om in de zesde klas te komen, door de vijfde klasse moest en dat de leraar in een bepaald vak ons toestand om in zijn les de Latijnse of Griekse thema's te maken, waarvoor wij onze lexica meebrachten, mits we dan om de beurt naar de door hem gedemonstreerde voorwerpen kwamen kijken?
Mijnheer de redacteur, ik zal het hierbij laten.
Tempora mutantur, nos et mutamur in illis, maar ik ben niet geheel een laudator temporis acti en ik zou graag in plaats van toen nu leerling geweest zijn van het Arnhemse gymnasnum en nu lid van de A.G.B.

T. K.

„HERINNERINGEN AAN UW ARNHEMSE GYMNASIUMTIJD"

vraagt de redactie mij. Wel, die vraag is niet helemaal discreet, want er is het een en ander „off the record" uit die jaren en meer dan een kwarteeuw later iemand laten blozen — neen, waarde redacteur, dàt gaat te ver. Maar er is uit mijn Arnhemse tijd zóveel, dat ik toch niet weigeren wil om aan een paar dingen te herinneren.
Ik ben uit de tijd van 1919—1920 en denk ik er aan terug, dan rijst het beeld op van dat oude en ouderwetse „hok" aan de Beekstraat, waar ook mijn vader zijn wijsheid haalde en waar in mijn dagen Dr. Hooykaas rector was, Hooykaas, of, zoals wij oneerbiedigen onderling zeiden: „De Hooi", met zijn vierkante zwarte baard, streng, maar een voortreffelijk docent, bij wie alleen een verregaande stommeling het niet leerde. En dan Dr. Albers, mijn conrector! Alleen al om mijn herinneringen aan hem zou ik dit stukje hebben willen schrijven. Pas jaren na je „gym" ga je de betekenis van een paar van je leraren „zien". Albers was een kunstenaar; een man met een diepe liefde voor die wondere wereld van „de klassieken"; een leraar, die het verstond ons diezelfde liefde mee te geven; een „enthousiasteling", die anderen en mij in vrije middagen (en zonder ooit over honorarium te praten) zover bracht dat wij Dante in het Italiaans lazen. Léeft hij nog, mijnheer de redacteur? Hoe dankbaar zou ik dan zijn, als hij deze klungelige regels las, komende uit een allang stilgeworden hoek van een oud gymnasiastenhart, dat déze leraar door een al „veelbewogen" leven altijd heeft meegedragen. Ik zie hem weer, met zijn dwarsfluit, onze leraar Goedhart („neef" zei die altijd tegen mij, maar wij waren „noch familie, noch dienstbetrekking" gelijk haastige rechters het lelijk zeggen) aan de piano, de muziek spelend die Van Westrheene gecomponeerd had voor onze (glorieuze) opvoering van Sophokles' Antigone in het Grieks.

Ja, die Antigone, dat was een geschiedenis op zichzelf, te lang om hier te

PROGRAMMA

VOOR HET LUSTRUM

✶

DONDERDAG 13 MEI

8 uur. Kermis in het Gymnasium

VRIJDAG 14 MEI

3 uur. Officiele ontvangst van de reünisten in de Aula van het Gymnasium

Daarna opening van tentoonstelling uit het archief van de A.G.B.

7.30 uur. Opvoering van „De Spaanse Brabander" van Bredero in de Stadsschouwburg

± 11 uur. Bal in Musis Sacrum

ZATERDAG 15 MEI.

3.30 uur. Thé dansant voor reünisten in de overtuin van Hotel Naeff te Velp

A.G.B.-BESTUUR

J. BULTHUIS - Praeses
N. MAJOEWSKY - Abactis I
F. BONK - Quaestor
L. SEYFFARD - Abactis II
H. VEGTER - Assessor

LUSTRUM-COMMISSIE

Dr. J. SCHURINGA
J. BULTHUIS
L. SIKKEMA
T. v. d. WAL
T. t. HAAF
TH. GORISSEN

worden verteld, maar levend in de harten van alle Arnhemse gymnasiasten, van die dagen. Die gymnasiasten zijn nu bedaagde en lichtelijk bejaarde lieden, mijnheer de redacteur. Ik ben er onlangs een tegengekomen, van wie ik een wiskundesom heb gespiekt in ruil voor een hachelijk stuk Latijnse thema. Dan kijk je elkaar er eens op aan: hij een hoogstachtenswaardig rechter, ik een (natuurlijk niet minder achtenswaardig!) hoofdredacteur, Kamerlid en oud-minister. Maar de oude vriendschap *is* er! Zij is geboren in de Arnhemse jaren, op een jongenskamer in „de Sweerts" zoals wij (en wellicht is het nog zo) de Sweerts de Landasstraat noemden. En zij is versterkt door onze A.G.B., de Uwe èn de mijne, mijnheer de Redacteur! Ik ben er praeses van geweest en toen ik Uw uitnodiging voor 14 Mei ontving, heb ik mij met trots herinnerd, dat ik zelfs paradeer op de lijst van de „ere-leden". In mijn dagen zaten Fockema Andreae, Annie van der Waerden (nu mevrouw Prof. Levenbach), Bertie Cohen (nu mevrouw Dr. Muller), mijn nog altijd trouwe vriend Eric van Boetzelaer (nu Prof. Dr.!) en Van der Maesen in het Bestuur, maar helemáál kan ik het al niet meer samenstellen. Ik denk, ik hoop ook, dat er weinig is veranderd in de orde der A.G.B.-dingen in de kwarteeuw die is voorbij gegaan. Zorgen over „de fuif", zorgen over de afvaardigingen naar de N.G.B. (pas op, mijnheer de redacteur, ik ben, in de grote dagen van Pull ter Gunne en Sinnighe Damsté, hoofdbestuurssecretaris van de N.G.B. geweest!) en bovenal: vriendschap! Aan mijn Arnhemse tijd, door heel veel persoonlijk verdriet overschaduwd, denk ik met dankbaarheid. Ik hoop, dat alle Arnhemse gymnasiasten van vandaag het over een jaar of 30 ook zullen doen. Het leven heeft dat griezelig „einmalige", waardoor je helemaal niets kunt „overdoen". Als het anders was, ik zou verbazend veel anders doen dan ik het deed. Maar ik zou mijn Arnhemse tijd graag nog eens van A tot Z doormaken, onveranderd. Misschien is dát het geheim van mijn heimwee en de verklaring van mijn uitkijken naar Uw feest van 14 Mei. Leve het Arnhemse „gym"! En leve de A.G.B.!

Dr. G. J. VAN HEUVEN GOEDHART.

BOEKETJE HERINNERINGEN

(Naar aanleiding van een stukje van onderstaande schrijver over een van onze leraren, hebben wij hem gevraagd als ervaren journalist en oud-leerling, enkele regels aan zijn schooltijd te wijden. — Red.)

LANG geleden kwam ik uit Westen naar (rustig) Arnhems gymnasium, toen nog naast politiebureau Bovenbeekstraat. Cel voor beschonken Arnhemmers vlak bij ons lokaal (achter met zink beslagen trap), zodat vooral des Maandagmorgens veel getier van opgesloten vrienden van Bols en Hulstkamp. Geen wonder, dat rector Hooykaas (men vergeve mij, wanneer spelling namen niet zo klaar meer in mijn gedachten als vocht, dat cellen politiebureau figuurlijk vol deed stromen) mij op zijn kamer ontbood om mij duidelijk te maken, dat van Arnhemse gymnasiast niet werd verwacht, dat hij 's middags om 4 uur borreltje dronk op terras Royal. Rector vriendelijk en waardig man, die mij, toen ik eens door ziekte verhinderd deel tenemen aan schooluitstapje, thuis bezocht en tot troost keurig sigarettenpijpje overhandigde.

Zeker, lieve vriendinnen, beste vrienden, ook ik zat eens aan voeten Maupie (De Mup) en dronk zijn wijsheid in. Het was juffrouw De Kok, die mij Frans inprentte en dan beter Frans, dan eens door 2 Hollanders gesproken, die elkander in Parijs ontmoetten met volgende dialoog: „Pouvez-vous Français?" — „Oui, je pouve." Legende wil, dat zij eerst 3 uur later, na onnoemelijk-smartelijk pogen tot Frans, ontdekten, dat beiden afkomstig uit Van Baerlestraat. En ik herinner mij doctor Verrijp, schrik aller wiskundig minder begaafden, met standaardkreet: „O, wat is dát een domme jongen." En daar was het (toen al) met zilver bekranste hoofd van heer Albers, waar louter vriendelijke woorden aan ontstroomden — en heer Baart de la Faille, die met natuurkundeproeven sidderde als ware hij gedoemd tot atoomexperimenten. Voor natuurkundelessen (door mij veelal doorgebracht met stiekeme gezelschapsspelen met thans eerzaam advocaat) wandelden wij naar H.B.S. Willemsplein, alwaar wij ons verzamelden in een dusdanig vervallen localiteit, dat het wel leek, alsof daar een (te prille) slag om Arnhem had gewoed.

Juffrouw De Bock (zij moge gruwen van mijn wat eigenaardige verteltrant) vond mijn opstellen gemeenlijk maar pover en ik huiver bij de gedachte hoe haar oordeel zou uitvallen over sindsdien begane boeken, verhalen en krantenstukken, die stellig naar haar oordeel nauwelijks geschikt om harde bokkum in te pakken.

Ach, tóen was Arnhem nog precies een (vergeef mij vergelijking) Duits residentiestadje, vol fleurige bloemperkjes en spuitende fonteinen en olijk-tjingelende room-gele trams, en boven al die tuinen en oude huizen uit het oud-rose van bestorven toren — weg, weg, álles weg, en de plaats waar eens het ouderlijk huis: een kale vlakte, waarop geen enkel landmerk meer herinnert aan de haven van tóen.

En klasgenoten? Allemaal eerzame moeders en vaders, veelal in eerzame beroepen werkzaam, zoals arts, dominee, ambtenaar ter provinciale griffie, advocaat en procureur, of (minder eerzaam maar stellig plezieriger) als

DAGBOEKANIER.

Amsterdam, 30 Maart 1948.

Op de leraren:

't Verstand onzer heersers timmert
Zo hoog wel als dat van de vrouwen,
Wijl niemand, geen domkop of slimmerd,
Hun wijsheid ooit zal doorschouwen.

(Hendrik de Vries, Coplas van het Spaanse volk.)

A.G.B. 1943-1944

Soms worden wij ons bewust hoeveel in enkele jaren kan veranderen. Ook bij een terugblik op het laatste jaar voor de Evacuatie overkomt mij dit gevoel. Leden van de A.G.B., die toen dagelijks de gang naar ons Gymnasium maakten, zetten thans hun voetstappen in wereldsteden of onder de tropenzon of worden door ziekte op één plaats gehouden.
Ik hoop dat zij in gedachten het Lustrum met ons meevieren. Laten wij ook bij onze vreugde echter denken aan hen die ons sindsdien voor goed verlaten hebben.

Sinds 1944 zijn de leden, die de A.G.B. vormden, door andere vervangen, maar ook de sfeer waarin zij leefden was een andere. Voor een juist inzicht is dat belangrijk. Hoe onzeker de tijd waarin wij thans leven ook moge zijn, de benauwenis in de tijd voor de Bevrijding was steeds ingrijpend voelbaar, hoorbaar en zichtbaar. Zij omringde ons hele leven. Door de volwassenen uit onze omgeving konden de oorlogsjaren opgevangen en teruggekaatst worden tegen een wand van ervaring en bezonkenheid. Zij hadden in de vooroorlogse jaren in een vredesmaatschappij de gelegenheid gehad hun vorm te vinden en te leren inzien wat werkelijk waarde had voor de maatschappij.

De gymnasiale opleiding, gericht op een leven onder normale omstandigheden, haar leerlingen opleidende naar de trap der universiteiten en hogescholen, had in een tijd dat deze instellingen gesloten waren, aan haar actualiteit ingeboet. Men moge mij goed begrijpen.
De nog ongevormde geestelijke toestand van de scholier, overweldigd door de onevenwichtigheid van de Bezettingsjaren, zag dat zo. De contouren van de na-oorlogse jaren waren vaag, zij waren door de zon beschenen weiden, waar de ochtendnevels optrekken en waar men slechts kan genieten van de blauwe lucht en de frisse vochtige geuren.
Werkelijk waren de spanningen, die men ondervond bij het inslaan van een bom en bij het zien wegdragen van gewonden.

Wat betekende dan een opleiding voor een vredestijd, gemeten tegen een achtergrond van vluchtende mensen en verboden praktijken?
Wat wij, leerlingen in oorlogstijd, zochten, was een oase van waardevolle ontspanning in de ons omringende druk.
Verder gaande van uit deze gedachte is de opbloei van de activiteit der A.G.B.-leden in het laatste jaar voor de Evacuatie niet verwonderlijk. De A.G.B. was toen weliswaar formeel niet-bestaand, maar haar mogelijkheden waren ongeschonden. Bovendien werd zij gesteund door de Rector, die het mogelijk maakte dat bijeenkomsten in het gebouw zelf werden gehouden. Het vragen van vergunningen was hierdoor uitgeschakeld.
Het terrein der mogelijkheden moest echter nog verkend worden, omdat men altijd rekening moest houden met verklikkers. Contact met andere scholen, ook in andere steden, liet zien hoe men dezelfde moeilijkheden elders oplostte.
De A.G.B. heeft toen getracht een zo groot mogelijke dosis ontspanning als levenselixer tegen de rondom aanwezige narigheid in te nemen. De motor der clubs begon warm te lopen. De mogelijkheid voor een ieder zijn krachten op de meest uiteenlopende gebieden te ontplooien, werd zo groot mogelijk gemaakt, doordat velen een verantwoordelijke functie

hadden. De activiteit van allen werd hierdoor bevorderd.
Sommige clubs telden slechts weinig leden, maar de vergadering van zo'n club, meestal aan huis gehouden, bracht vaak een vertrouwelijkheid met zich, die bij groter bijeenkomsten ontbreken moest.
De opbouwende en hartelijke plaats, die de docenten in de clubs innamen, mag hier zeker nog met dankbaarheid genoemd worden.
Naast het clubleven in enger verband werden muziek, toneel en „bonte" programma's voor allen verzorgd. Ook hier konden wij intens genieten en lachen.
Vol vertrouwen begon de A.G.B. dan ook de nieuwe cursus in September 1944.
Na de oorlog, hoewel te voorschijn tredend uit het donker der Bezettingsjaren, zijn wij allen in één opzicht tekort geschoten. Nog niet hebben wij blijk gegeven ook in ons Gymnasium de herinnering levendig te willen houden aan hen, die uit het gezin der leerlingenschare door de razernij van de willekeur hun leven verloren.
Van 1945 af is de werkzaamheid van de leden stijgende gebleven, zich uitend in twee Gota's en het hoogtepunt waarvan wij thans getuige zijn. Als oud-leden mogen wij trots zijn eens deel uitgemaakt te hebben van een vereniging, die zoveel levensvatbaarheid blijkt te bezitten.
Zij is er mede oorzaak van dat wij het gebouw Statenlaan 8 niet zien, alleen als een kweekplaats van kennis, maar ook als een huiskamer vol vertrouwelijkheid en wederzijds begrip. Moge de goede verstandhouding tussen de leerlingen onderling en tussen docent en leerling, evenzeer een opwaartse lijn blijven vertonen als de bloei der A.G.B.
Ik hoop, dat wij allen bij de viering van dit 40-jarig jubileum aan die momenten in onze eigen A.G.B.-tijd herinnerd zullen worden, waardoor wij met warmte en dankbaarheid terugdenken aan de jubilaris, de Arnhemse Gymnasiasten Bond.

J. H. VAN WALSEM.

Acrostichon

(in Sapphische versvorm)

Laat de vlaggen wapp'ren, de koren zingen
U ter ere, Arnhemse gymnasiasten!
Soms is ons 't verleden een droevig missen.
Toch herdenken vrolijk de oud-alumni
Ru- en humor op school, en lentetochten.
Uit is 't kinderleven voor wie zijn bul kreeg,
Maar herinnering blijft als een stralend kleinood.

J. H. GOEDHART.

Interview met JANSSEN

Het woord „claviger" zou wellicht een Romeins jongeling met gouden sleutelbos voor uw geest roepen, doch de woorden „onze claviger" doen slechts aan één figuur herinneren, en wel aan de door de jaren haast klassiek geworden gestalte van de sleuteldrager van het Arnhems Gymnasium: Janssen.

Een ieder, die in de laatste tientallen jaren op het Gymnasium te Arnhem gezeten heeft, zal zich deze naam herinneren. Sommigen kennen hem als jong blozend man, welks gelaat door een snor bekroond wordt, anderen als ouder, maar nog steeds innerlijk jeugdig man, wel anderen kennen hem oppervlakkig, slechts als de leverancier van inkt en krijtjes, maar de meesten kennen hem beter, spreken met hem in de vrije kwartieren en luisteren naar zijn goede raad en oude herinneringen. Maar ieder kènt hem, op welke manier dan ook, natuurlijk niet het minst door zijn gemakkelijk te onthouden naam.

Zo vervult hij, zoals ieder mens, sinds jaren zijn taak en ziet toe, hoe het schoolleven verandert en een steeds veranderende stroom van leerlingen de lessen volgt. Zo is hij van de jeugd gaan houden en hen als een deel van zichzelf gaan beschouwen. Hij neemt de frisse kracht in zich op en put uit deze altijd jonge omgeving nieuwe kracht voor zijn werk.

Zo zouden wij over hem door kunnen gaan, maar laten wij hem zelf het woord geven en laten wij luisteren naar zijn herinneringen aan het schoolleven en aan de A.G.B.

Onze eerste vraag was om iets over zijn levensloop te vertellen en hij begon: „In het jaar 1855 ben ik te Oosterbeek geboren en heb daar bijna mijn hele jeugd doorgebracht; ik ging er op school en toen ik deze afgelopen had, wilde ik smid worden, maar ja, ik had niet alles te vertellen, er waren meer kinderen in het gezin en het geld lag niet voor het oprapen. Na een tijdje bij mijn vader gewerkt te hebben, werd ik tuindersknecht en daarna knecht bij een bloemist. Toen ik daar een tijdje gewerkt had, kreeg ik door middel van de dominee, bij wie ik op catechisatie ging, een aanstelling als huisknecht, maar met de belofte, dat als ik enige jaren bij die familie gewerkt had, zij voor een andere baan zouden zorgen. Na een jaar of wat kreeg ik een aanbieding om treinconducteur te worden, maar dat heb ik afgewimpeld, omdat ik zo'n hekel heb aan blinkende knopen. Toen kwam dan de aanbieding om claviger aan het Gymnasium te worden. Deze nam ik graag aan. Dat was in 1912. In 1916 was ik gemobiliseerd en na 1918 bleef ik aan één stuk door, tot nu toe, op school. Ik maakte 4 rectoren mee. Ik heb er absoluut geen spijt van, dat ik claviger geworden ben." besluit hij zijn antwoord, „want dat bleek voor mij het goede vak."

Op onze volgende vraag, iets van zijn schooltijd te vertellen, zit hij al meteen gereed om zijn herinneringen te laten vloeien en wij luisteren weer gespannen: „Wel, in Juni 1912 kwam ik dan hier op school en natuurlijk moest ik eerst een beetje wennen. Mijn woning was in school, bestaande uit een kamer plus keuken en een ambtskamer van 1½ bij 3 m, gevuld met een tafel, een stoel en een menigte bezems, ragebollen en dweilen. Een electrische schoolbel was er toen nog niet en ik moest dus met een stok de klepel van een grote klok slaan. Er was zelfs nog gaslicht. De rector Goslings nam mij meteen in bescherming en maakte, dat ik mij meer op mijn gemak begon te voelen. De rector riep mij toen nog met een belletje, dat hij luidde door middel van soort beddenkwast. Met de rector kon ik het meteen goed vinden en in zijn afscheidsrede zei hij:

„Ik heb de oude claviger niet gemist, Janssen!" Ik wende dus aan mijn vak en begon me thuis te voelen op school met altijd jongeren om me heen.

In 1941 ging ik natuurlijk mee naar de nieuwe school en kreeg daar de ambtswoning. Maar toch, alles is hier heel mooi en nieuw, toch was ik liever in de oude school.

In de evacuatietijd is er veel verwoest en ook o.a. mijn radio, die ik eens als cadeau van de leerlingen en leraren heb gekregen is gestolen. Nu is alles gelukkig weer hersteld."

Vervolgens vroegen wij hem, of er een verschil te constateren was in het schoolleven van vroeger en nu. „Ja zeker," was het antwoord hierop, „vroeger waren er ± 51 leerlingen, b.v. 1 in 6B, maar onder Dr. Hooykaas waren het er al 84—180 en nu ± 240. Je ziet, dat je elkaar nu steeds minder gaat leren kennen en dat de intieme sfeer er uit gaat. Vroeger waren de leerlingen voornamelijk van een bepaalde stand en die keken zelfs neer op leerlingen uit minder gegoede families. Dit is vooral na de oorlog helemaal veranderd, nu gaat iedereen, die er voor geschikt is, naar het gymnasium. De verhouding tussen leraren en leerlingen was vroeger minder nauw als nu. Ik geloof vooral dat dat kwam, doordat het verschil in leeftijd veel groter was. De leraren waren vroeger over 't algemeen veel ouder."

Onze volgende vraag gold natuurlijk de A.G.B. en onze claviger begon weer met goede moed: „Toen ik op school kwam, bestond de A.G.B. al 4 jaar. Alle leerlingen waren lid en de voornaamste bezigheid was elk jaar één groot feest tussen 10—18 Februari in Maison de Bruin. Er werd op deze avonden gegeten en gedanst en andere vrolijke dingen gedaan. Kleine avondjes waren er niet of weinig. Alle lustra zijn, behalve het vorige, gevierd. Eén keer was er zelfs een boottocht naar de Westerbouwing, waar het feest werd gehouden, een andere keer was het op de Waterberg. Verder is er in het A.G.B.-leven weinig veranderd, alleen het is uitgebreid. Vroeger was er ook nog een bibliotheek, die echter door gebrek aan belangstelling is opgedoekt."

„Natuurlijk," vroegen wij daarna, „zijn er bijzondere dingen in die 36 jaar gebeurd, herinnert U zich nog een paar?"

„O, ja," glimlachte hij begrijpend, „ik weet nog goed hoe de heer Jonkers, kouwelijk als hij was, in het vrij kwartier binnen bleef om zijn handjes te warmen. En dan natuurlijk de zingende dronkaards in het politiebureau toen het Gymnasium nog in de Beekstraat was. Ik werd dan altijd naar de commissaris gezonden om ze te laten kalmeren."

„Uw liefhebberijen.....?"

„Tuinieren — van jongsaf aan had ik er al plezier in en nu ben ik in mijn vrije tijd nog vaak bezig, zoals jullie wel ziet!"

„En dan tenslotte iets over uw toekomst en eventuele opvolger?".

„Wel, ik ben nog 2 jaar op school en dan krijg ik in 1950 mijn pensioen. Ik zal de school erg missen, dat weet ik nu al zeker. Ik houd veel van leerlingen om mij heen. Helaas zullen velen me niet meer herkennen, omdat ik in 1938 mijn snor heb laten afscheren. En nu mijn opvolger: ik wil iemand die werkelijk iets voor de school voelt en hart er voor heeft en het niet om 't huis of het geld doet."

En zo eindigde dan het relaas dat de heer Janssen als een toneelspeler voor ons uitbeeldde.

Aan het eind hulde hij zich in een traditionele sigarenwolk en deed ons uitgeleide.

RED.

Een, twee, drie, vier,
Hoedje van, hoedje van...

Onder 't zingen van dergelijke liederen zijn de voorbereidingen voor dit achtste lustrum getroffen.
Natuurlijk, niet altijd hadden we reden zo luchtig te zijn; er waren vaak grote moeilijkheden. En dan was de vrolijkheid verre: met peinzende gezichten zaten we iets origineels voor het programma te verzinnen; ik geloof dat in zo'n stilte niemand eigenlijk echt nadacht. En soms ging in de nacht een troosteloos vijftal heen van een vergadering, die al weer niets opgeleverd had: de Lustrumcommissie.....
Op een van de eerste vergaderingen zou ieder schatten op hoeveel reünisten we zouden kunnen rekenen. De getallen liepen uiteen van 50 tot 300! De beide uitersten werden honend uitgelachen; maar wat is het werkelijke aantal geworden?.....
In de Kerstvacantie begonnen we met de opsporing van adressen. Met lange lijsten maakten we theevisites bij leraren en een volle vier uur brachten we door bij ons aller claviger, de heer Janssen — die, tussen twee haakjes, een uitmuntend geheugen heeft, vandaar de vier uur.
Bij Mejuffrouw de Kok aaiden we hondjes; bij de heer Goedhart aten we marsepijn en bij de heer van Leeuwen bekeken we foto's van A.G.B.-ers uit vroeger tijd. Maar dat was een teleurstelling: hoorde bij die overbekende naam van de lijst dát gezicht? Het was een ware sport om de voornamen te kennen. Bijv. dat K. Kraayenbrink Kitty betekende. En elke keer bij het zien van een naam herinnerden we ons weer de anecdotes, ons door verschillende personen mild en (te) overvloedig opgedist.
En zo hebben we hard gewerkt en veel materiaal vèrwerkt. Mogen onderstaande cijfers U hieromtrent een klein inzicht geven:
Voor de kermis zijn met 48017 cm² verf 500 blaadjes en evenzoveel bloemetjes geschilderd op een strook van 62.590 bij 15 cm, door 5 klodderaars aan de lopende band. Deze stroken en de verdere versieringen zijn met 418 punaises vastgeprikt op hun plaats van bestemming.
Wat de administratie betreft: T. ten Haaf, de expert in postzegels plakken en scheuren, heeft 45342 karteltjes van postzegels doorgescheurd; de net-schrijvers (3 van de vijf commissieleden) hebben ieder gemiddeld 1940 namen geschreven en getypt en er zijn 1857 circulaires verstuurd. In het geheel hebben 83 mensen aan dit achtste Lustrum meegewerkt, waarbij zowel verfmengers als bestuursleden.
De stencilzwengel heeft 3568 maal rondgedraaid; 112 maal heeft de penningmeester zijn dubbeltjes en kwartjes, maar later gelukkig ook guldens en tientjes geteld.
Van December tot de befaamde datum 13 Mei heeft de lustrumcommissie 63 keer vergaderd en van onze eerste Lustrumvergadering tot heden zijn 241.760 minuten verstreken!
U ziet dus, zo'n feest eist veel handigheid, verstand en bovenal tijd, maar toch.....

L. SIKKEMA.

Voor dè Krant

Een „kerel" uit de eerste klas,
die 't „lessie" niet geleerd heeft
en daarom in zijn bankie beeft
en 't heet en kil heeft in zijn jas.

Kan nooit wanhopig zijn als ik
die voor de krant moet schrijven
en bij dit zware plicht-bedrijven
gekweld wordt door een frisse hik.

'k Ga, nog totaal ideeënloos,
Onder een macht'ge zorg gebukt:
want ja, als het vandaag niet lukt
dan wordt ons redacteurtje boos.

Voorwoord? Nee, dat 's niet voor mij,
Daar heeft de Baas beslag gelegd.
(Dus is er, onder ons gezegd,
Toch als één zorgie minder bij.)

Pff!..... Weer een zakdoek propvol zweet
en nòg geen reed'lijk woord gezet.
..... Dat is een goed idee! Ik wed
dat ik toch wel een uitweg weet.

Wanneer het dan niet ernstig kan
Lever ik dit blad vol kolder.
(Zoek, zoek! Een rijmwoordje op -older.
Vergeefs.....! 'k Ben een gevallen man.)

Goddank, de bladzij is al vol;
de zware plicht blijkt plots gepleegd.
(Mijn hele brein lijkt wel geleegd,
klinkt net als mijn tabaksdoos: hol).

Schenk mij, een rijmelijmelaar,
gena, voor al dit dichtgedaver,
Al doe 'k mijn best, ik schuif en schaaf' er
nog wel eens naast. Vergeef het maar!

V. ELPON.

Hymnus in A.G.B.

Vivat Amicitia;
Vivat et Concordia.
Gaudeamus et amemus,
Et alacriter cantemus
Stabilem concordiam, et gaudium!
Simulatio est Hominum
Nos, nos simus veri:
Sic habemus omnium
Dolorem Antidotum!

Vivat, crescat, floreat
Cara nostra foedus
Extent in aeternitate
Sempiterna Caritate
Stabilis concordia et Gaudium
Semper sit Harmonia
Mutua Fiducia
Augeat et maneat
Cara nostra S. G. A.

Bestel Uw benodigde schoolboeken voor het komende cursusjaar tijdig bij

Technische Boekhandel A. ZWIERS

Afd. Schoolboekhandel

SPIJKERLAAN 32 - TELEFOON 22060

Alle boeken en verdere benodigdheden worden onder volle garantie geleverd.

MODEMAGAZIJNEN

H. HENDRIKSEN

HOFLEVERANCIER

Ieder die boven de vier is
En abonné is op IPIΣ
Daarbij begaafd met verstand
Weet, dat er een goede krant
En ook nog een boekhandel hier is.

Overbodig commentaar:

Goede krant: Het Vrije Volk

Boekhandel: A. P. Boekhandel

HOLSBOER

BRILLEN-SPECIALIST

RIDDERSTRAAT 2-3 - ARNHEM
TEL. 26735

Door onze **Eigen - Optische - Focus - Slijperij,** zijn wij in staat U aan **ieder gewenst brilleglas** te helpen

Leverancier van alle Ziekenfondsen

HIJMAN, STENFERT KROESE EN VAN DER ZANDE N.V.

BOEKVERKOPERS

Groote Oord 15 (Jansstraat)
Arnhem

Trio

IJSSALON

Steenstraat 15 - Telef. 20937

FOTO
STUDIO
Sinds 1867
PASTOORSTRAAT 9

Nieuwe Telmachines
leveren wij uit voorraad
*
W. Martin & Zn.
Spijkerlaan 36
Arnhem
*
Telefoon 23282

Voor al Uw Boeken
naar
BOEKHANDEL EN ANTIQUARIAAT
R. Israël
Bakkerstraat 67
Arnhem
Inkoop Verkoop

Voor al
Uw
VERF
bij
Schildersbedrijf
„Modern"
Koningstraat 5
Arnhem

Fa. H. Linnewiel
Jansstraat 17
★
Verbanddozen
in alle maten
★

„De Witte Gevel"
SLAGERIJEN
voor de betere
vleeswaren
Hommelseweg 98
Nieuwstad 22

Voor BETER BROOD EN BANKET

RATELBAND

STEENSTRAAT

Voor Feesten, Feestjes en Soireetjes, Fuiven, Lustra, Bals, Dineetjes

Beleefd aanbevelend,
Het A.G.B.-Bestuur
De Lustrum-Commissie

GRATIS op aanvraag onze geïllustreerde propectus A-I

SPORTINSTITUUT **Th. Visser**
AMSTERDAMSEWEG 112a
ARNHEM - TEL. 24637

Jiu-Jitsu - Judo - Boksen
Indoortraining

DROGISTERIJ
WIEBE VERPOORTEN
Van Lawick van Pabststraat 62
ARNHEM
Drogisterij, Pharmacie en Fotohandel

Naar L.I.B.O.
Joh. de Wittlaan 25
Voor School-, Teken- en Schrijfbehoeften
Vulpennen
met gouden- of stalen pen

Fa. van Delden en van der Post
Piano- en Orgelhandel
RIJNSTRAAT 75 - TEL. 22639
STEMMEN EN REPAREREN
Guitaren, Banjo's, Snaren en Muziek

INTERNATIONALE MUZIEKHANDEL
W. Bergmann
KONINGSTRAAT 19-20, ARNHEM
TEL. 23014

Voor tuinartikelen en gereedschappen naar
PROVINCIALE IJZERHANDEL
A. Zoeter en Zn.
WILLEMSPLEIN 7-8 - ARNHEM

BOEKHANDEL
VAN BEEK
JANSSTRAAT 14
Studieboeken, Boeken voor de Jeugd, Reisverhalen enz.

H. Gorissen * ANTIQUAIR

INKOOP - VERKOOP - EXPERTISE - TAXATIE
STATIONSPLEIN - ARNHEM